

ження. Як Польща займала до 1939 року. Хто підбере Україну, той піде далі.

Гітлер і Сталін мріяли про той самий Хартленд – встановити контроль над всім євразійським континентом. Правда, Гітлер планував завоювати всю Європу географічно – до Уральських гір. А Путін хоче володіти всією Євразією. Половина в нього вже є. Монголію приєднає. Залишаться західний півострів – Західна Європа. СССР дійшов до Берліна, залишився апендикс – Західна Європа. І вона трималась тільки завдяки американцям. Не було б НАТО, совети захопили б і цей апендикс.

Нам дуже треба хвилюватися через навчання «Захід-21». Бо це репетиція концепції Путіна, про яку ведуть мову. Для Росії головне – здолати НАТО в Європі. Поставлять маріонеткові режими, як це вже було в 1940 роках у Литві, Естонії, Латвії. У Москві величезний імперський досвід. У сучасному варіанті він уже відпрацьований на Абхазії, на Південній Осетії. В ОРДЛО та ж ситуація. Там російська воєнна адміністрація плюс місцеві колаборанти.

Як завжди оптимізм слід шукати в українцях. Олександр Турчинов здав Крим. Потім вигадали АТО. Начебто у нас нема війни з Росією. Начебто у нас терористи на Донбасі завелися. Хто думав, що знайдуться добровольці, які підуть звільняти Донбас. І Путін не міг про це подумати. І це був його стратегічний прорахунок. Він живе уявленнями, що українців як нації не існує. Мовляв, українці – це один з росіянами народ, тільки українців зіпсували поляки. Путін про це всім говорить. І президенту США зокрема: «Ми – єдиний народ. Українці як такої не існує. Держави української не існує». І Путін щиро в це вірить. Мовляв, ми маємо право захищати свої інтереси. І в Женеві на цьому акцентував. Байден йому не заперечив. Та сама мантра: ми підтримуємо територіальну цілісність України. І що далі?

Григорій ПЕРЕПЕЛИЦЯ,
директор Інституту зовнішньополітичних досліджень,
доктор політичних наук

В основу статті покладено інтерв'ю Григорія Перепелиці для UKRLIFE.TV (<https://www.youtube.com/watch?v=JMX5v-QhX8k>) 18 червня 2021 року – **Путін всерйоз готується до війни з Європою, і Україна буде першою на його шляху.**

ВІЗИТ ДО ПРЕЗИДЕНТА

Зеленський не повинен їхати до

Зеленський не повинен їхати до Вашингтона за своїм вироком – виконанням Мінських угод

Путін змирився з тією обставиною, що за пряму агресію вглиб України йому доведеться заплатити неприйнятну ціну, але зате він виконав на зустрічі в Женеві свою домашню програму-максимум. Кремль надає Мінським угодами як своєму інструментові руйнування української державності величезного значення. Власну прес-конференцію Путін почав немовби з підказки-нагадування Байдену: «Наскільки я зрозумів, пан Байден також вважає виконання МУ єдиним способом досягнення миру на Донбасі». Спільного комюніке не було, але Путіну вдалося якимось чином змусити Байдена публічно промити ключову для Москви фразу про «продовження дипломатичних зусиль в рамках МУ».

Кремлівські пропагандистські шоу з неприхованим торжеством і цинічною відвертістю продовжують смакувати цей незвичайний успіх. Світ пам'ятає знамените заклинання глави російської дипломатії Лаврова: «ми ніколи не дозволимо Зеленському зікочити з гачка мінських угод, нехай він звивається на ньому якомога довше». Ось вам свіженьке визнання від патріотичного російського письменника Прілепіна: «Мінські угоди – це величезна пастка для України, з якої вона ніколи не вибереться до повної втрати своєї державності».

Мінські угоди де-факто мертві. Всім зрозуміло, що Путін добровільно не піде, як він обіцяв, з Донбасу, а українське керівництво не зруйнує власну державу заради фальшивого «вдновлення своєї територіальної цілісності».

Позиція України юридично бездоганна. Україна не виходить односторонньо з мінських угод. Навпаки, Україна фіксує злісне невиконання Кремлем ось уже протягом понад шести років базових першочергових положень мінських угод: припинення

вогню і виведення російських військовослужбовців і озброєнь.

У цій ситуації єдиний реалістичний спосіб зупинити кровопролиття, припинити гарячу стадію війни – це заморожування конфлікту, припинення лицемірних розмов про «возз'єднання ОРДЛО з Україною» і введення згідно мандату ООН міжнародних збройних миротворців на лінію поділу сторін. Як при цьому окупанти будуть ще кілька років іменувати для себе Крим і ОРДЛО, не має жодного значення. Для всього світу це тимчасово окуповані території України.

Заморожування – це не про статус окупованих українських територій.

Заморожування – це про припинення триваючих вже більше шести років свідомих убивств українських військовослужбовців. Ці вбивства – найважливіший елемент кремлівської спецоперації МУ, класичний шантаж терористів: не будете виконувати наші політичні вимоги, не зміните вашу конституцію, що не легалізує наш військово-терористичний плацдарм ОРДЛО в українському правовому і політичному полі, не введе наших моторил в українські органи влади, тоді ми будемо продовжувати вбивати вас на лінії зіткнення сторін.

Мінські угоди в оркестровці Кремля – це стара (1952 р.) пісня товариша Сталіна про головне – про возз'єднання Німеччини. У товариша Сталіна тоді теж було своє ОРДЛО. Називалося воно НДР. І він запропонував канцлеру Аденауєрові здійснити, на решті, сподівання німецького народу і возз'єднати ОРДЛО з ФРН. Але зберігши при цьому всі ордловські інститути (Штази, тортури, підвали, ССПН, народну міліцію, советські війська). Аденауєр ввічливо подякував диктаторові, зауваживши, що він вважає за ліпше залишатися канцлером половини Німеччини, ніж ставати політзеком в об'єднаній Німеччині. Об'єднання Німеччини відбулося дещо пізніше, але абсолютно на інших засадах.

США – ЗІРКОВИЙ ЧАС ЗЕЛЕНСЬКОГО

Вашингтона за своїм вироком – виконанням Мінських угод

Заморожування конфлікту дозволить Україні вирішити такі завдання: 1. З рук кремлівських шантажистів вивається інструмент політичного тиску на Україну – їх улюблений лавровський гак, прілепінская пастка, путінський зашморг. 2. Перестають гинути українські військовослужбовці. 3. Знімається реальна безпосередня загроза масштабного військового вторгнення Росії на Сході. 4. Остаточо обнуляється центральний міф путінської пропаганди: ми рятуємо російське населення Донбасу від геноциду ордами бандерівських нацистів.

Одностайна негативна реакція американського істеблішменту на женецький саміт створює для України сприятливу атмосферу для активної політики на американському напрямку. І передусім для роз'яснення і викриття путінсько-сталінської спецоперації «мінський гачок», на який Кремль хотів би тепер підсадити не тільки Зеленського, а й самого Байдена, щоб і той «звивався на ньому якомога довше» за рецептом Лаврова.

За підсумками женецького саміту Байдена характеризували як «слабака» не тільки республіканські, а й найдемократичніші ЗМІ. Вельми показовою, наприклад, опублікована на сайті CNN (!) Стаття «Putin got exactly what he wanted from Biden in Geneva». Адміністрація стала виправдовуватися і запевняти критиків у своїй unwavering support of Ukraine, а сам Байден як political animal змушений тепер більше прислухатися до «проукраїнського» крила своєї адміністрації (Blinken, Austin, Nuland), а не тільки до зумисних чи мимовільних симпатиків Кремля (Kerry, Burns, Sullivan).

В адміністрації Байдена склалося протистояння між двома групами вищих чиновників. Суперечка йде, здавалося б, з суто технічного питання – якісь дуже далекі від свідомості американського обивателя Minsk agreements, а точніше висловлена колишнім «вбивцею», а нині президентом великої держави настійне прохання під-

тримати його інтерпретацію цих самих угод.

Насправді це питання величезної світоглядної та практичної важливості. Як Судети в 1938 році. Дозволити кремлівському диктатору і далі, плямкаючи, переживувати України або, навпаки, підтримати Україну в прагненні зупинити, заморозити цей захоплюючий для Москви процес.

Всі провідні світові актори зроблять з відповіді на нього далекоюсжні стратегічні висновки.

Розколоте не тільки оточення Байдена, але, схоже, і його власна свідомість. У кожному його публічному виступі одночасно обов'язково присутні і «unwavering support of Ukraine» та «stable, predictable relations with RF». Дві ці речі несумісні. Але Байден не бажає робити екзистенційний вибір.

Цей вибір за нього може зробити інша людина – президент України Володимир Зеленський. Для Зеленського це той самий finest hour (зоряний час), який доля іноді надає полі-

тикам, даючи їм шанс благотворно вплинути не тільки на долю своєї країни, а й світу в цілому. Зеленський не повинен їхати до Вашингтона за своїм вироком: виконуйте Мінські угоди. Він повинен з'явитися в Вашингтон як вирок кремлівському лобі в Білому Домі, усвідомлюючи, що в принциповому протистоянні з цим лобі (а якщо знадобиться, то і з Президентом США) його підтримають і Конгрес, і більшість американського істеблішменту. Президент Байден, якими б не були його колювання і особисті уподобання, не зможе ігнорувати цю політичну реальність.

Перефразовуючи великого поета, майбутній візит до Вашингтона «не читки вимагає з актора, а повної загибелі всерйоз».

Андрій ПОНТКОВСЬКИЙ,
публіцист, політолог

Джерело: Ехо Москви

Переклад з російської

Колаж Цензор.net